

Hồi Thứ Sáu

CUỘC ĐỜI ĐÀU THỂ MÃI BÌNH LẶNG

BỈ AN MINH NGỌC LOẠN LẠC GIA.

Đang theo chân Lạc Yến Chi đi trong bóng đêm, Tiểu Hồng chợt hỏi:

- Nhị tiểu thư sẽ giải thích thế nào nếu bất đồ bị ai đó phát hiện hành vi này của hai chúng ta?

Lạc Yến Chi rất tự tin:

- Ta đã chuẩn bị sẵn, sẽ bảo là cần đưa người đi tìm tung tích Trốc Đầu Ưng. Há chẳng phải đấy là điều người cũng quan tâm và cần mau chóng thực hiện để minh chứng mọi điều như đã hứa hay sao?

Tiểu Hồng thán phục:

- Thật cao minh. Chúng tớ vạn sự đã được Nhị tiểu thư trù liệu ngay từ đầu?

Lạc Yến Chi chợt chuyển ngoặt theo một lối rẽ rất khó nhận thấy:

- Đương nhiên. Và tất cả chỉ là vì ta luôn cần có một người cùng luyện công. Sự xuất hiện của người thật đúng lúc. Nhưng đừng vì thế mà người nảy những ý đồ bất chính. Điều đó không chỉ khiến ta thất vọng mà còn như phụ thân ta nhận định, sẽ là một đả kích, e ta mãi sau này chẳng còn dám tin vào ai, kể cả bản thân cũng vậy.

Tiểu Hồng thở ra nhè nhẹ, luôn đi theo chân nàng:

- Nhị tiểu thư yên tâm. Chỉ trừ phi, một là quý phủ chợt bạc đãi tại hạ và hai là tại hạ bỗng phát hiện ở quý phủ có bất kỳ hành vi nào mờ ám, sẽ hệ lụy đến tại hạ, thì lúc đó dĩ nhiên thái độ của tại hạ cũng sẽ khác. Nhược bằng vẫn chẳng có gì xảy ra, tại hạ tuyệt nhiên không bao giờ lấy oán báo ân. Huống hồ lệnh huynh cũng đã có các cư xử dần thân thiện, khiến tại hạ thêm cảm kích. Nguyên hứa sẽ không bao giờ để chư vị thất vọng.

Lạc Yến Chi thoáng khựng lại:

- Gia huynh đã tỏ ra thân thiện với người? Như thế nào?

Tiểu Hồng phì cười và bảo:

- Cũng rất là bình thường, Nhị tiểu thư chớ quá lo lắng. Và mọi chuyện là thế này.

Nhờ đó, khi nghe Tiểu Hồng thuật xong, Lạc Yến Chi vì yên tâm nên tiếp tục bước đi:

- Chỉ đi thêm một quãng nữa là đến một địa điểm kể như thật an toàn. Ý ta muốn sẽ cùng người trước tiên thử diễn luyện thuật khinh công.

Không phải để phân cao thấp mà để thuật khinh thân đã do Long Kiến Xương sư phụ khẩu truyền và bản thân đã từng luyện để lao theo màng.

“Vút!”

Bất chợt xuất hiện một bóng đen lao ập thật nhanh vào Tiểu Hồng theo hướng ngược lại.

“Vù...”

Tiểu Hồng kinh tâm, vội dừng chân và khẽ bật quát:

- Ai?

Đổi ngược lại, bóng đen cũng quát:

- Kẻ nào? Hãy đỡ!!

Một lực đạo xuất hiện, khiến Tiểu Hồng hốt hoảng vội nhảy tránh và lần này thì kêu thật khẩn trương:

- Có phải Nhị tiểu thư chăng? Hãy mau thu chiêu. Tại hạ đây!

“Ào...”

Chỉ lúc đó bóng đen mới dừng chiêu:

- Là người ư, Hồng Bảo Kỳ? Thế mà ta ngỡ... Nhưng sao người quá chậm, khiến ta phải quay lại, cũng suýt nữa là làm người với kẻ gian?

Tiểu Hồng đành nhận lỗi:

- Tại hạ cũng đâu ngờ Nhị tiểu thư chỉ mới đó đã quay trở lại. Vẫn may là tại hạ kịp nhận ra thanh âm giọng nói của Nhị tiểu thư. Nào, xin hãy bắt đầu lại và tại hạ hứa sẽ cố hết sức để theo kịp tiểu thư.

Bóng đen chính là Lạc Yến Chi, nàng phì cười:

- Cũng có nghĩa là lần vừa rồi vì chưa kịp chuẩn bị nên người chậm chăng? Vậy hãy để xem lần này sẽ như thế nào. Đã sẵn sàng chưa?

Tiểu Hồng dù không muốn vẫn có cảm nhận đang mang tâm trạng bất phục, thế nên lập tức đáp:

- Được rồi. Xin mời Nhị tiểu thư.

Lạc Yến Chi bật lao đi ngay:

- Vậy thì đi!

“Vù...”

Tiểu Hồng bật lao theo và thật tận lực. Ngờ đâu cũng suýt nữa Tiểu Hồng lại bị bỏ rơi, qua đó mới vỡ lẽ thân thủ của Lạc Yến Chi quả thật cao minh...

Như cũng cảm nhân điều này, Lạc Yến Chi có phần chậm lại, còn lên tiếng trấn an Tiểu Hồng:

- Người đừng quá miễn cưỡng. Nếu lúc nào theo không kịp hãy lên tiếng. Vì thà như vậy hơn là hai chúng ta để thất lạc nhau.

Tiểu Hồng có cảm giác thật lạ, tương tự bị nhục nhã, do là nam nhi lại có bản lĩnh kém thua nữ nhi. Vì vậy, thay vì lên tiếng hồi đáp, Tiểu Hồng chỉ lẳng lẳng bám theo dù đang thi triển kinh thân pháp sư truyền nhưng trong tâm trí đã bắt đầu luôn ngẫm nghĩ về kinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành vừa rồi tuy thi triển vận dụng nhưng thất vọng thay lại bất thành.

Cũng vì thế, lúc Lạc Yến Chi dần dừng lại, Tiểu Hồng lại không hề nghĩ đấy là do cả hai đã đến nơi, nhưng do ngỡ nạng vì yếu sức nên chậm, thế là Tiểu Hồng thừa cơ hội lao qua luôn.

“Vù...”

Chỉ đến khi Lạc Yến Chi lên tiếng gọi rõ to, Tiểu Hồng mới biết là đã lầm, đành dừng lại và ngượng ngùng giải thích:

- Lẽ ra lúc sắp đến nơi Nhị tiểu thư nên lên tiếng báo cho tại hạ biết trước.

Lạc Yến Chi lúc này vừa bật hỏa tập để thấp sáng một ngọn đuốc lên và bật ra những lời trách, hàm ý phàn nàn Tiểu Hồng:

- Ta có lên tiếng chứ, sao lại không? Ất do người hoặc là không lưu tâm hoặc là cố tình bỏ ngoài tai, chứng tỏ đã phải miễn cưỡng đi theo ta thế này. Hãy nói đi, nếu người thật sự không thích, hoặc giả cũng cho ta là hạng nữ nhi không hề có các nữ tính cần thiết thì ta hứa, chỉ một lần này thôi, mai hậu ta quyết không làm phiền người nữa.

Tiểu Hồng tỉnh ngộ, vội phân minh:

- Nếu vậy lỗi là do tại hạ, vì mãi nghĩ ngợi nên không hề nghe Nhị tiểu thư lên tiếng. Tại hạ nói thật đấy, và Nhị tiểu thư có muốn biết điều gì đã khiến tại hạ mãi bận tâm chẳng? Đó là tại hạ có cảm giác hổ thẹn, do bản lĩnh quá kém, và tệ hơn là có phần thất vọng, e khó thể báo phục sư thù.

Lạc Yến Chi qua ánh sáng đuốc sáng, nhìn và an ủi Tiểu Hồng:

- Nhìn vào sắc diện người lúc này, ta biết, người đang rất thật tâm. Vậy thì đừng buồn nếu ta vừa lầm trách người. Thứ nữa, cũng đừng vội thất vọng, vì ta xin mượn lời mẫu thân, có câu này dành cho người, đó là “dục tốc bất đạt”. Và đấy cũng là câu mà nhờ đó bản thân ta chưa hề nản lòng, cho dù đã lâu lắm

rồi ta cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ có một dịp như thế này để tự mình bạch mọi khổ luyện của ta liệu có thu được dù chỉ một phần thành tựu như mong đợi hay chẳng? Và người thấy đấy, lòng kiên trì của ta đã được đáp ứng, qua lời kể như khen tặng của người vừa rồi. Tương tự, ta cũng khuyên người chớ thất vọng. Được chứ?

Tiểu Hồng nhìn quanh:

- Nhị tiểu thư vừa đề cập đến lệnh đường...

Lạc Yến Chi nói ngay:

- Đã mười năm rồi huynh muội ta thật bất hạnh, không còn được bàn tay từ mẫu chăm sóc. Vì người chỉ là người mới đến nên không biết cũng phải. Vậy hãy nghe ta khuyên, trước mặt của gia phụ đừng bao giờ lỡ lời thất ngôn, đề cập nổi bất hạnh của hai huynh muội ta. Bởi gia phụ đang mang nhiều ưu tư, sẽ chỉ là chồng chất thêm sự khổ tâm nếu để gia phụ biết những nỗi muộn phiền lẽ ra chẳng nên nhắc đến của hai huynh muội ta. Riêng về địa điểm này và người đang lưu tâm dò xét thực chỉ là những gì còn sót lại từ một trang viện đã lâu lắm rồi bị bỏ hoang. Ba năm trước, lúc được gia phụ đưa về đây, do ta cần tìm một chỗ kín đáo để tự luyện công nên tình cờ phát hiện. Thế là hầu như đêm nào ta cũng một mình tự đến. Người có cảm nghĩ thế nào?

Tiểu Hồng chép miệng:

- Cảm nghĩ của tại hạ ư? Đấy là sự đồng cảm, vì không ngờ xung quanh Nhị tiểu thư luôn có nhiều người, nhưng sự cô độc của Nhị tiểu thư đâu khác gì tại hạ cũng từng thời gian dài một mình dưới đáy vực. Nhưng lẽ nào từng động tĩnh của Nhị tiểu thư, lại còn kéo dài khá nhiều ngày, vẫn không bị bất luận ai phát hiện?

Nàng cười vừa mẫn nguyện vừa tinh quái:

- Ở bốn phủ, ngoài hai sư phụ của gia huynh, nào thêm ai khác am hiểu võ công. Vả lại, ta chỉ lên đi khi tất cả đều yên giấc. Vậy họ đâu dễ phát hiện ta. Nhưng thôi, ta đưa người đến đây để luyện võ, nào phải để chuyện trò. Có thể bắt đầu luyện bằng loại công phu gì trước? Quyền cước trắng?

Nhờ có tâm trạng đồng cảm, Tiểu Hồng không còn giữ sự đố kỵ hoặc bất phục với Lạc Yến Chi nữa, nên gật đầu:

- Muốn bắt đầu bằng bất kỳ loại công phu nào cũng được. Nhưng theo tại hạ, chúng ta chỉ nên dụng chiêu và tạm thời chẳng cần dụng lực vội. Tại sao Nhị tiểu thư có biết không? Để đừng gây kinh động và đêm đêm tại hạ mới có cơ hội tiếp tục đến giúp Nhị tiểu thư vừa luyện công vừa giải khuây. Đúng không?

Nàng cười vui:

- Người đã hứa rồi nha. Vậy thì mau bắt đầu. Hãy cẩn trọng đấy. Đỡ!!

Vậy là vì ngẫu nhiên, cả hai cùng là những kẻ đầu tiên được cùng một đối tượng thi thố sở học. Và do cùng sở nguyện là chỉ luyện công để mong mình bạch bản lĩnh bản thân hoặc nhân đó được bổ khuyết những chỗ yếu kém hầu bản lĩnh tinh tiến hơn thế nên họ hoàn toàn hài lòng được giao chiêu và không cần thiết phải dụng lực. Đây là điều ai trong họ cũng từ lâu mong đợi và được toại nguyện, kể cả Tiểu Hồng cũng không muốn mãi mất đi cơ hội này.

Vì thế, lúc màn đêm dần tan, Lạc Yến Chi thu chiêu về và hả hê bảo:

- Người cũng khá lắm, đâu kém gì ta. Vậy hãy cứ như thế nha, một là luôn giữ kín, hai là hể đêm về, lúc sắp điểm canh hai thì người mau tìm cách đến đây. Ta luôn đợi người. Hứa chứ?

Tiểu Hồng cũng mãn nguyện:

- Quân tử nhất ngôn. Tại hạ hứa sẽ mãi giữ điều bí ẩn cho bản thân, quyết chẳng tiết lộ cùng ai. Xin cung thỉnh Nhị tiểu thư về trước. Vì sẽ bất tiện nếu để ai đó phát hiện hai chúng ta lại về cùng nhau. Xin mời.

Gật đầu hài lòng, Lạc Yến Chi bật lao đi trước, phần Tiểu Hồng, sau khi nán lại để dập tắt ngọn đuốc mới chậm chậm quay về sau.

*

* *

Tự biết đã quá muộn nếu lúc này lại chui vào chăn ấm ngủ bù, Tiểu Hồng đành thay y phục và lên giường ngồi tọa công điều tức.

Và cũng như hôm qua, Tiểu Hồng đang tọa công lại phát hiện có người bước vào, Tiểu Hồng vội mở mắt và nghi hoặc nhìn Lạc Thiên Hào:

- Đại thiếu gia đến sớm thế này...

Lạc Thiên Hào xoa tay:

- Không ngờ người còn thức sớm hơn ta, Hoặc giả người không chớp mắt vì mãi tọa công suốt đêm chẳng? Đừng lo ngại, ta đến sớm chỉ muốn được cùng người đến Diễn Võ đường luyện công. Vì nếu không có người cùng luyện, sư phụ ta luôn bảo sẽ khó được tăng tiến và cũng thiếu những kinh lịch cần thiết. Người ưng thuận chẳng?

Tiểu Hồng thâm nhẹ nhõm, một là mừng vì chuyến đi bí ẩn đêm qua đích thực chưa bị phát hiện và hai là vui vì nhờ suốt thời gian gần đây bản thân đã quen với việc luyện công đêm ngày nên bây giờ, dù chẳng có cơ hội nghỉ ngơi sau một đêm không được ngủ thì lúc này thân thể vẫn cảm thấy tỉnh táo, ắt sẽ

đủ lực làm Lạc Thiên Hào hài lòng, cũng không tạo nghi ngờ cho bất luận ai ở Lạc tướng phủ, Tiểu Hồng hớn hở đứng lên:

- Đại thiếu gia đã có lệnh, kể như đây là phận sự tại hạ phải thi hành, nào dám không ưng thuận. Đại thiếu gia! Xin mời Đại thiếu gia đi trước cho.

Lạc Thiên Hào cũng hớn hở bước đi, nhân đó giải thích rõ thêm cho Tiểu Hồng biết cung cách sinh hoạt hiện na ở Lạc tướng phủ:

- Gia phụ theo hoạn lộ đã lâu, nay vì mang nhiều phiền muộn nên đành treo ấn từ quan. Do vậy vào thời gian này, gia phụ chỉ muốn yên tĩnh ở thư phòng. Quan tâm bảo vệ an toàn cho trong ngoài Lạc tướng phủ ngoài một ít quân binh tâm phúc vì không nỡ xa lìa gia phụ nên nguyện ý đến đây thì nhất nhất đều trông cậy vào bản lĩnh được kể là cao cường của gia sư. Nhưng cũng chính vì thế, hầu như ta lúc nào cũng một mình luyện công ở Diên Võ đường quá rộng. Chỉ thi thoảng gia sư mới đến và chỉ điểm những gì ta hoặc luyện sai hoặc chưa đủ thấu đáo. Và thật ý của ta là nay bỗng có thêm người, hãy ngày ngày cùng ta luyện công, được không? Cũng đừng miễn cưỡng vì nghĩ đấy là ta dùng thân phận Đại thiếu gia ra lệnh cho người.

Tiểu Hồng cố nên nhịn và chỉ dám cười thầm, do lấy làm lạ là hai huynh muội Lạc Thiên Hào - Lạc Yến Chi đã không nhận ra chung một điều cần của nhau. Trái lại chỉ do ngẫu nhiên, Tiểu Hồng chợt trở thành đối tượng vừa cần thiết vừa đủ tư cách cùng một lúc làm hài lòng cả hai. Và đối lại, người thu lợi nhiều nhất chính là Tiểu Hồng. Vì thế Tiểu Hồng vui vẻ nhận lời:

- Cho dù Đại thiếu gia ra lệnh thì đâu có gì quá đáng. Tóm lại, có thể hiểu phận sự của tại hạ từ nay về sau chỉ là cùng Đại thiếu gia luyện công. Về việc này tại hạ hoàn toàn tán đồng và xin hứa sẽ không để Đại thiếu gia thất vọng.

Rất vui mừng, Lạc Thiên Hào đưa Tiểu Hồng vào một nơi quả nhiên rất rộng. Và chỉ cần nhìn qua những hàng hàng lớp lớp đủ các loại khí giới, Tiểu Hồng cũng tự hiểu đấy chính là Diên Võ đường vừa nghe Lạc Thiên Hào đề cập.

Bất chợt phát hiện Tiểu Hồng chỉ ngó qua nhưng không chú tâm đến các loại khí giới, Lạc Thiên Hào kinh ngạc:

- Người không từng luyện qua các loại khí giới ư? Chứng tỏ trong các công phu được sư phụ người khẩu truyền cũng không có kiếm pháp - đao pháp hoặc bất kỳ loại vũ khí nào tương tự?

Tiểu Hồng thổ lộ:

- Cũng là điều đáng tiếc, đúng không? Nhưng biết sao được một khi sở học do gia sư khẩu truyền không hề có kiếm pháp, cho dù tại hạ cũng rất muốn.

Lạc Thiên Hào mỉm cười:

- Nếu vậy ta và người chỉ luyện giới hạn trong những công phu người am hiểu. Riêng về kiếm pháp, để ta thử hỏi ý sư phụ. Và nếu được chấp thuận ta hứa sẽ thay sư phụ, chỉ điểm cho người. Nào, bắt đầu được chưa? Hãy yên tâm, ta chỉ dụng chiêu, không dụng lực. Vì về công phu hỏa hầu, như người không thể so với ta. Hãy mau xuất thủ đi.

Tiểu Hồng lập tức tiến chiêu, cùng Lạc Thiên Hào diễn khai cuộc luyện công theo các công phu Tiểu Hồng từng luyện.

Cứ như thế suốt mười ngày sau đó cơ hồ Tiểu Hồng chẳng có dịp nào ngơi nghỉ. Có chăng thì chỉ là một đôi khi lúc ngắn ngủi, vào khi giữa trưa hoặc vào lúc chiều tối. Thi thoảng thì thêm một ít nữa vào tầm mờ mờ sáng nếu như đêm trước đó Lạc Yến Chi dừng quá cao hứng cứ chèo kéo, Tiểu Hồng lưu lại luyện thêm, là điều mà gần đây Lạc Yến Chi luôn thích như vậy.

Chợt một hôm, Tiểu Hồng kinh ngạc sau khi đã đến Diễn Võ đường và chờ mãi vẫn chẳng thấy Lạc Thiên Hào đâu.

Đang mừng thầm vì thế là suốt ngày hôm nay đã có dịp nghỉ ngơi thì bất đồ Tiểu Hồng thấy Bạch Thám Đáo, sư phụ của Lạc Thiên Hào từ ngoài bước vào Tiểu Hồng vội thi lễ:

- Bạch tiên bối. Cho hỏi hôm nay Đại thiếu gia sao không thấy đến?

Bạch Thám Đáo mỉm cười:

- Lạc tướng quân thi thoảng vẫn sai phái Đại thiếu gia đi có việc. Chính vì thế, nhân cơ hội này ta muốn gặp riêng người. Có gì phiền toái chẳng?

Tiểu Hồng cũng mỉm cười:

- Được Bạch tiên bối quan tâm thì chỉ là vạn hạnh, đâu có gì là phiền toái. Nhưng phải chăng Đại thiếu gia đã nói với Bạch tôn giá, liên can đến kiếm pháp chẳng hạn?

Bạch Thám Đáo lắc đầu:

- Nhất nhất mọi sự tệ đồ đều bẩm báo. Nhưng thật tiếc về việc chỉ điểm kiếm pháp cho người là điều không thể. Tuy nhiên, điều làm ta quan tâm là công phu của người ngày càng tinh tiến, đến độ không ngờ. Nhưng đấy vẫn là do Lạc Thiên Hào thuật lại, thật không biết đúng sai thế nào. Người có thể giải thích chẳng?

Tiểu Hồng không thể không thừa nhận:

- Từ lâu tại hạ chỉ tự luyện một mình, lại chỉ dựa vào mọi điều do gia sư khẩu truyền, thế nên không thể không có những khiếm khuyết mà nếu không nhờ cùng lệnh đồ chung luyện ắt tại hạ khó thể tự bản thân phát hiện. Điều

này là sự thật và tại hạ tin Bạch tiên bối thừa hiểu để không cần bất kỳ lời giải thích nào thêm.

Bạch Thám Đáo gật đầu:

- Lạc Thiên Hào cũng nhận định tương tự. Tuy nhiên ta vẫn mong được nghe người giải thích, nhất là gần đây, theo Lạc Thiên Hào đoán, người đã có phần hầu như là luôn nhượng chiều đối với Lạc Thiên Hào. Đúng chẳng?

Tiểu Hồng giật mình:

- Đại thiếu gia đã nói như thế ư? Nhưng nếu có thể phát hiện sao Đại thiếu gia không nói với riêng tại hạ, trái lại chỉ tỏ bày cùng một mình Bạch tiên bối?

Bạch Thám Đáo đáp:

- Đương nhiên phải có nguyên do. Người đừng quên vì đâu người đột ngột xuất hiện ở đây. Và tương tự hãy còn nhiều người đang đợi chờ sự minh chứng của người liên quan đến tất cả những gì do người từng thuật kể. Người nghĩ sao?

Tiểu Hồng chột dạ:

- Dĩ nhiên tại hạ không hề quên, trái lại vẫn chờ đợi sự quay lại của Trốc Đầu Ưng. Nhưng hãy cho tại hạ hỏi, là Đại thiếu gia tự miệng nói với Bạch tiên bối những nghi ngờ này hay chỉ do Bạch tiên bối tùy tiện nêu ra nhân hôm nay là cơ hội đầu tiên hai chúng ta được đối diện nhau?

Bạch Thám Đáo bật cười:

- Phận sự của ta đâu phải chỉ mỗi việc là truyền thụ võ công cho Thiên Hào. Trái lại, người cũng nên minh bạch, ta còn có trách nhiệm lo sao cho toàn bộ trong ngoài Lạc tướng phủ này được an toàn. Thế nên ta có quyền nếu nghi ngờ một khi cảm thấy cần thiết. Hướng hồ vào thời gian gần đây ta còn phát hiện hề đêm đến là người lẻn bỏ đi, mãi gần sáng mới tự quay về phòng. Người có thừa nhận chẳng?

Tiểu Hồng động tâm, vì thế buột miệng hỏi ngược lại:

- Bạch tiên bối có lần nào thử lạng lẽ bám theo chân tại hạ chưa?

Bạch Thám Đáo cau mặt:

- Người có ý gì khi hỏi như vậy?

Tiểu Hồng cũng cau mặt:

- Vì theo lẽ thường tình nếu Bạch tiên bối có các phát hiện tương tự nhất định phải thử bám theo, hầu minh bạch hư thực, đúng không? Vậy thì cứ gì Bạch tiên bối không đáp lời?

Bạch Thám Đáo không đáp, chỉ quay người bỏ đi sau khi cố ý ném lại cho Tiểu Hồng câu hăm dọa:

- Ta chỉ muốn khuyên người một câu là một khi ta còn ở đây thì đừng manh động hoặc giở bất kỳ trò gì. Nhớ đấy. Hừ!

Tiểu Hồng hoang mang vô tả. Vì thế, chờ khi Bạch Thám Đáo khuất dạng, Tiểu Hồng cũng ly khai và lần đầu tiên tự ý đi tìm Lạc Yến Chi.

Ngờ đâu vẫn có sự trùng hợp, Lạc Yến Chi cũng được phụ thân sai phái đi ra ngoài và mười phần đủ mười có thể mãi chiều tối Lạc Yến Chi mới quay về.

Tiểu Hồng càng thêm hoang mang, đành đi trở lại gian phòng được dành cho bản thân.

Nhưng kể cả ở đây, Tiểu Hồng vẫn đi đi lại lại không yên, cuối cùng đành quyết định thêm lần nữa, phải đi tìm và thà bày tỏ mình bạch cùng Lạc tướng quân hơn là chịu hậu quả nhất định sẽ rất xấu.

Không ngờ đáp lại lời đề xuất cũng như thỉnh cầu của Tiểu Hồng, một trong các gia tướng ở Lạc tướng phủ chỉ thủy chung nói:

- Lạc tướng quân đang cần yên tĩnh, đã có lệnh không để ai quấy rầy. Hồng thiếu hiệp xin hãy vui lòng trở gót. Tiểu tướng hứa ngay khi có cơ hội, sẽ bẩm báo lời thỉnh cầu diện kiến của Hồng thiếu hiệp.

Không an tâm, thế là lần đầu tiên không cần đợi màn đêm buông xuống, hướng hồ lúc này trời vẫn chưa đến Ngọ, Tiểu Hồng đã tự tìm đến địa điểm bí ẩn và quyết ở đấy chờ Lạc Yến Chi.

Nhưng do khó thể ngồi yên, vì thời gian phải chờ đợi sẽ là quá dài, Tiểu Hồng chỉ muốn xua bớt mọi nỗi bồn chồn đành một mình luyện công. Nhân đó bản thân càng thêm hài lòng với những gì đã thật sự tình tiến, ngoại trừ khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành vẫn chưa có cơ hội luyện tập.

Vì thế, lần đầu tiên Tiểu Hồng mê mải luyện Khoái Mã Bộ Thiên Hành, quên thời gian vẫn cứ trôi và màn đêm buông xuống từ lúc nào không biết.

Không những thế, nếu như không bất ngờ phát hiện vừa bắt gặp tiếng động lạ ắt Tiểu Hồng chưa chịu dừng và dĩ nhiên chẳng thể biết màn đêm đã buông về.

Trong màn đêm đen vây bọc, Tiểu Hồng dừng lại trong tư thế chờ đợi.

Nhưng vì không phát hiện gì thêm, Tiểu Hồng đành lên tiếng:

- Nhị tiểu thư đã đến, còn chờ gì chẳng hiện thân?

Tuy nhiên, do chẳng có thanh âm nào đáp lại, Tiểu Hồng phì cười, vẻ thú vị:

- Lại là trò nào khác của Nhị tiểu thư, đúng không? Muốn thử nghiệm để xem tại hạ có đủ bản lĩnh phát hiện chỗ Nhị tiểu thư vẫn đang ẩn thân phải không? Nếu vậy, cho dù tự biết thế nào bại, nhưng lẽ nào không đáp ứng, nhân lúc Nhị tiểu thư đang cao hứng? Được, tại hạ đành nhập cuộc vậy.

Nhưng chỉ sau một lúc ngưng thần nghe ngóng và thử tìm, vì có cảm nhận sẽ không phát hiện bất kỳ điều gì, Tiểu Hồng vụt động tâm và khẽ kêu:

- Phải chăng là Bạch tiền bối? Nếu vậy, xin cung thỉnh Bạch tiền bối hiện thân, cho tại hạ có cơ hội giải bày.

Ngờ đâu xung quanh vẫn yên tĩnh khiến Tiểu Hồng vừa hoang mang vừa thâm lo. Vậy là không chân chừ gì nữa, Tiểu Hồng vội bỏ đi, tìm cách quay trở lại Lạc tướng phủ càng nhanh càng tốt.

Được một lúc, khi chỉ còn cách các dãy nhà ngang dọc của Lạc tướng phủ không bao xa, một lần nữa Tiểu Hồng lại phát hiện có tiếng động lạ.

Tiểu Hồng dừng lại, vội ngược mắt nhìn lên các vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm.

Thời gian lúc này đã quá nửa canh hai, Tiểu Hồng thâm suy nghĩ, vậy tiếng động lạ vừa phát hiện quyết chẳng thể do các quân binh của Lạc tướng phủ gây ra, vì đây là thời khắc tất cả đều chìm vào giấc ngủ. Vậy thì nguyên nhân phát tiếng động lạ chỉ là do có ai đó đã và đang vẫn lên bám theo Tiểu Hồng mà thôi.

Ai? Tiểu Hồng tự hỏi và hầu như mười phần đủ mười phần chỉ nghi cho một nhân vật duy nhất. Vì thế, khi tiếp tục di chuyển, Tiểu Hồng càng thêm khẩn trương, quyết định đi đến một nơi mà lẽ ra bản thân Tiểu Hồng chỉ có thể nên tìm đến vào lúc thanh thiên bạch nhật.

Đã vậy, lúc sắp đi đến nơi, lại thêm một nguyên nhân nữa chợt xuất hiện khiến Tiểu Hồng càng thêm quyết tâm đi đến đó, bất chấp đây là thời khắc mà sự xuất hiện của Tiểu Hồng ở đây nhất định chẳng được hoan nghinh.

Ngờ đâu, chỉ còn cách chỗ đó độ ba trượng, bất chợt Tiểu Hồng bị một bóng đen đột ngột hiện thân chắn lối:

- Người đến đây làm gì, thay vì vào giờ khắc này phải ngủ như mọi người mới đúng?

Tiểu Hồng lo lắng nhìn nhân vật ấy:

- Bạch tiền bối chỉ vừa tình cờ xuất hiện hay kỳ thực vẫn âm thầm theo chân tại hạ này giờ?

Bóng đen đó chính là Bạch Thám Đáo:

- Chớ nói nhảm. Với thân phận của ta lẽ nào cam chịu hạ mình lên theo dõi người? Điều này vì lúc sáng, người đã một lần đề cập, ta ngỡ chỉ cần nhắc nhở người là đủ. Ngờ đâu ngay đêm nay người lại dám to gan tự dẫn thân đến đây. Nói mau, người hành sự theo mệnh lệnh của ai và đâu là nguyên nhân khiến người quyết mạo hiểm, toan hành thích mưu hại Lạc tướng quân ngay lúc này?

Bị cật vấn và lời đề quyết cơ hồ kết tội của Bạch Thám Đáo nếu như vào thời điểm khác ắt sẽ làm Tiểu Hồng khiếp đảm. Nhưng riêng vào lúc này thì lạ thay, Tiểu Hồng không những không lo sợ mà còn cau mày cật vấn ngược lại:

- Bạch tiên bối quả quyết không hề theo chân tại hạ thật chứ? Nếu vậy, xin hãy cho biết mau, Bạch tiên bối vẫn ẩn thân quanh đây như thế này đã lâu chưa? Nào, đây là điều khá hệ trọng, rất mong được Bạch tiên bối cố đáp lời cho.

Trong bóng đêm, Bạch Thám Đáo khẽ nhích môi buông ra mấy tiếng cười lạnh:

- Người muốn dò hỏi để sau này lại tiếp tục tìm cách xâm nhập vào tịnh phòng và hãm hại Lạc tướng quân ư? Vậy chỉ e người sẽ phải thất vọng thôi, vì một là bản thân người đừng mong còn cơ hội nào khác và điều thứ hai, giả như đêm nay người may thoát thì từ rày về sau Bạch Thám Đáo ta sẽ có những bố trí khác, biến khu vực này thành nơi bất khả xâm phạm. Nào, hãy lo tự vệ đi. Hoặc tốt hơn hãy ngoan ngoãn thúc thủ, thay vì chờ ta ra tay chỉ khiến người càng thêm chuốc khổ vào thân.

Ngờ đâu, vừa nghe xong, Tiểu Hồng lại bật kêu khẩn trương:

- Vậy thì nguy rồi. Mau lên. Tại hạ phát hiện có người xâm nhập vào phủ. Và nếu tại hạ nhìn thấy không lầm thì người đó vừa biến mất, chính là ở ngay tịnh phòng của Lạc tướng quân. Hãy mau xông vào, ngăn kẻ đó lại. Nếu không, e sinh mạng, Lạc tướng quân lâm nguy.

Cũng thấy Tiểu Hồng toan xông vào gian phòng chỉ cách đó ba trượng, là nơi mà ngay từ đầu Tiểu Hồng đã quyết định phải đến, Bạch Thám Đáo lập tức ra tay ngăn cản:

- Đứng lại. Kế trá nguy của người đâu thể lừa được ta. Muốn tiến vào tịnh phòng của Lạc tướng quân ư? Người xem thường ta đến thế sao? Đỡ!

Bạch Thám Đáo tung chưởng

“Ào...”

Tiểu Hồng tuy sợ nhưng vì vẫn thật tâm lo cho Lạc tướng quân nên vội lách tránh.

“Vù...”

Không ngờ bị hụt chiêu, Bạch Thám Đáo hừ lạt và chuyển bám theo:

- Người có thân thủ khá đấy. Phải chăng chỉ lúc này người mới bộc lộ bản lĩnh thật? Nhưng cũng đừng mong toại nguyện, Đỡ!

“Ào...”

Đến Tiểu Hồng cũng không ngờ bản thân qua động thái vừa rồi lại may thoát. Vì vậy, giờ lại bị Bạch Thám Đáo áp công, Tiểu Hồng theo cung cách vừa thể hiện thử tìm cách thoát chiêu lần nữa.

“Vù...”

Phát hiện Tiểu Hồng lại thoát, Bạch Thám Đáo tức thì bạt kiếm.

“Choang!”

Và cùng với một kiếm chiêu thần tốc bạt loang ra, Bạch Thám Đáo cả tiếng quát:

- Hảo bộ pháp. Nhưng để xem người có thể tự thoát mãi được chăng? Xem kiếm!!

“Vù...”

Nhận thấy kiếm chiêu của Bạch Thám Đáo cứ như tia sáng bạc lạnh lùng cuộn ập đến, Tiểu Hồng thất kinh, không những chỉ lo tránh mà còn hốt hoảng bạt tung thêm một kinh, vừa đánh vừa kêu thật ra:

- Bạch tiên bối mau dừng tay. Kể cả Lạc bá bá nữa nếu có nghe thì hãy mau đề phòng. Vì vừa có kẻ đột nhập, nhất định đối tượng của hấn chính là Lạc bá bá. Lời của tị hạ tuyệt đối xuất phát tự tâm thành, Bạch tiên bối sao chẳng mau mau dừng tay. Ôi!!

“Ầm!!”

Kiếm kinh và chưởng lực chạm nhau, không chỉ làm Tiểu Hồng chấn động, phải lảo đảo lùi, mà còn gây thành loạt kinh động thật lớn.

Vì thế, những gia tướng và các quân binh của Lạc tướng phủ bắt đầu ùn ùn kéo đến với những ngọn đuốc sáng xuất hiện mỗi lúc mỗi nhiều.

Dưới những ánh hòa quang, Bạch Thám Đáo với thần sắc ngưng đọng lập tức phát ra mấy loạt kiếm chiêu liên hoàn, vừa tấn công vừa vây hãm Tiểu Hồng vào giữa các vầng kiếm quang:

- Hồng Bảo Kỳ người thật to gan. Nhưng bất luận thế nào, đêm nay người đừng mong thoát.

“Ào... Ào...”

Hiện trạng này khiến Tiểu Hồng hết dám phân thân, cho dù trong lòng rất muốn có cơ hội nhìn một thoáng về phía sau hầu chờ xem có thấy Lạc tướng quân vì bị kinh động có chịu mở cửa tịnh phòng ra nhìn hay không, đấy là nói nếu như Lạc tướng quân chưa bị kẻ thần bí lén đột nhập gây phương hại. Và vì không còn cơ hội quay lại nhìn, Tiểu Hồng lại phải lo đối phó với những loạt kiếm chiêu liên hoàn tột cùng lợi hại của Bạch Thám Đáo, thế nên Tiểu Hồng chỉ còn mỗi một phương cách là lại tiếp tục vừa đánh vừa kêu:

- Tại hạ không hề là kẻ toan gây bất lợi cho Lạc tướng quân bá bá. Xin hãy tin lời tại hạ và phiền chư vị mau mau tìm cách giữ sao cho Lạc bá bá luôn vẹn toàn. Mau lên. Vì đã có kẻ đột nhập vào tịnh phòng này. Phần Bạch tiên bối, xin đừng ngộ nhận nữa. Và chỉ cần được tận mắt nhìn thấy Lạc bá bá đích thực vẫn vô sự, tại hạ lập tức thúc thủ, quyết chẳng dám đương đầu thế này.

Và thật may mắn, Tiểu Hồng nhờ chú tâm vào cục diện nên cho dù đã mấy lần suýt lâm nguy thì lúc tối hậu vẫn kịp thoát chết trong gang tấc.

“Vù... Vù...”

Diễn biến này khiến Bạch Thám Đáo thêm động nộ, tiếp tục sử các chiêu kiếm khác lợi hại hơn, uy lực hơn:

- Người có bộ pháp luật thật ma quỷ. Dù vậy ta không tin người thật sự có thành tâm. Mau đỡ!

“Ào... Ào...”

Đột ngột bật vang lên các hoạt kêu mừng rỡ của những gia tướng Lạc tướng phủ:

- Tướng quân?!

- Tạ ân trời phật, Lạc tướng quân vẫn vô sự.

- Tướng quân chỉ một phen kinh động và may vẫn bình an. Thế mà bọn thuộc hạ cứ nghĩ...

Và thanh âm của vị tướng quân họ Lạc cũng đến lúc bật phát lên:

- Sao mọi người huyền não thế này? Bạch sư phụ mau dừng tay. Còn Hồng Bảo Kỳ người sao bỗng trở mặt ra tay đối phó với Bạch sư phụ là nhân vật luôn được bốn nhân tín nhiệm? Hãy dừng tay cả nào.

Tiểu Hồng tức thì thu chiêu và lên tiếng với vẻ cam chịu:

- Lạc bá bá vẫn vô sự. Tại hạ như đã hứa, nguyện ý thúc thủ và cam lòng chịu mọi định đoạt!

Bạch Thám Đáo lập tức tiến nhập và dễ dàng thần tốc ra tay chế trụ các huyết đạo của Tiểu Hồng:

- Đã đến lúc này, người không thúc thủ mà được ư?

Tuy bị điểm huyết nhưng Tiểu Hồng vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Một lần nữa xin lập lại và mong mọi người tin tại hạ. Nhất là Lạc bá bá, xin hãy cho tiểu điệt có cơ hội phân tỏ và bảm báo đôi lời.

Bạch Thám Đáo cười lạnh, vừa lôi Tiểu Hồng đi vừa lên tiếng, nói với chủ nhân Lạc tướng phủ:

- Bạch mỗ thật vô dụng, đã để tiểu tử gây kinh động đến Lạc tướng quân. Xin hãy phó giao tiểu tử cho Bạch mỗ một lần tự thân tra khảo. Và hứa chỉ rạng sáng ngày mai sẽ có bảm báo minh bạch cùng Lạc tướng quân.

Chợt Lạc tướng quân lên tiếng:

- Bạch sư phụ xin đừng quá vội. Vì Lạc mỗ đằng nào cũng bị gây kinh động, hãy cho biết ngay đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Thám Đáo đành dừng chân và không thể không có lời hồi bảm:

- Không chỉ đêm nay Bạch mỗ phát hiện Hồng tiểu tử to gan dám lên đến đây, mà vài đêm trước nữa cũng phát giác Hồng tiểu tử còn có những hành vi ám muội rất đáng ngờ. Vì sự an nguy của Lạc tướng quân, Bạch mỗ thật có lỗi đã gây thành huyền não. Mong được Lạc tướng quân lượng thứ.

Lạc tướng quân tự đi đến và chỉ dừng khi đến trước mặt, diện đối diện với Tiểu Hồng:

- Lúc sáng, bốn nhân có nghe thuộc tướng bảm báo người muốn đến hội diện cùng bốn nhân? Phải chăng vì không toại nguyện, đêm nay người đành lên đến?

Bạch Thám Đáo kinh ngạc, chợt lên tiếng trước khi Tiểu Hồng đáp lời:

- Có thật như thế chẳng, Hồng Bảo Kỳ người quả to gan, lại dám tìm Lạc tướng quân vào giữa thanh thiên bạch nhật ư?

Tiểu Hồng càng thêm sợ với những ngộ nhận cứ mỗi lúc mỗi tăng:

- Tại hạ chỉ vì có việc cần bảm báo, thế nên quyết không ngại quấy rầy sự yên tĩnh của Lạc bá bá. Riêng chuyện đêm nay thì khác. Do phát hiện đã có kẻ đột nhập, tại hạ vì cảm nhận bản thân cũng phải có bốn phạm nên mới xảy ra cố sự này.

Lạc tướng quân kinh nghi quay lại nhìn Bạch Thám Đáo:

- Bạch sư phụ...

Bạch Thám Đáo vội xoa tay:

- Lạc tướng quân chớ vội tin hẳn. Vì lúc Bạch mỗ xuất hiện, ở xung quanh đích thực chẳng có ai khác ngoài một mình hẳn.

Lạc tướng quân lại chuyển mục quang nhìn qua Tiểu Hồng. Thấy vậy, Tiểu Hồng lên tiếng ngay:

- Có thể tiểu diệt lâm. Nhưng nếu được, sao Lạc bá bá không thử tạm tin tiểu diệt một lần và hãy cho người tiến vào lục soát?

Lạc tướng quân cau mặt:

- Nếu không có bất kỳ phát hiện gì thì sao?

Tiểu Hồng ngượng cười:

- Như vừa nói, tiểu diệt có thể lâm. Tuy nhiên chỉ cần được an tâm và rằng tất cả chỉ là do tiểu diệt gây ra, thì bất luận phải chịu xử phạt thế nào tiểu diệt cũng đành cam chấp nhận.

Lạc tướng quân gật đầu:

- Nếu vậy, bốn nhân cũng thử tạm tin người lần này. Và khi mọi hư thực được minh bạch, vì người đã tự hứa, bốn nhân mong người chớ nuốt lời.

Nói xong, vị tướng quân họ Lạc chỉ cần khẽ hất hàm là lập tức các gia tướng dưới quyền đều nghiêm cẩn, khẩn trương phân khai và bằng cung cách riêng, chỉ có ở những nhân vật đã quá quen với cảnh xung trận ngoài chiến mạc mới dễ dàng thực hiện, họ tiến hành lục soát toàn bộ cách dãy phòng vừa nhanh vừa thật quy củ.

Vì thế, chỉ một thoáng sau, họ lần lượt quay lại và lắc đầu:

- Không có gì.

Tiểu Hồng thất kinh, lại kêu:

- Kẻ đột nhập nếu lại là cao thủ võ lâm thì e rằng...

Lạc tướng quân hiểu ý, lập tức ngắt lời:

- Ý người muốn đích thân tự tìm? Được, bốn nhân cho người cơ hội nữa.

Tiểu Hồng lo lắng:

- Nhưng với thân thủ bản lĩnh của tiểu diệt cũng e khó thể phát hiện nếu đích thực kẻ đột nhập là cao thủ.

Bạch Thám Đáo nôn nóng hỏi:

- Người chỉ làm phí thời gian của mọi người. Vậy ý người thế nào, sao không nói thẳng ra?

Tiểu Hồng cười gượng:

- Ở đây chỉ có Bạch tiên bối là bản lĩnh cao minh nhất. Tại hạ đành đa sự, xin phiền Bạch tiên bối tự lục soát một lần nữa.

Lạc tướng quân phì cười:

- Dù đa sự nhưng bốn nhân cùng ghi nhận đây là thành ý của người. Thôi thì thế này vậy, chúng ta sẽ cùng nhau tiến hành. Nghĩa là chỉ có bốn nhân, Bạch sư phụ và một mình người mà thôi. Người thấy sao?

Nụ cười của Lạc tướng quân giúp Tiểu Hồng phần nào an tâm:

- Tiểu điệt xin có lời đa tạ khi được Lạc bá bá hiểu rõ thành ý. Được, tiểu điệt đành mạo muội một phen.

Bạch Thám Đáo đành miễn cưỡng giải khai huyết đạo cho Tiểu Hồng:

- Nhưng ta cảnh báo người, chớ thừa cơ giở trò hay là tìm cách đào tẩu. Nếu không, hừ, kiếm của Bạch Thám Đáo ta quyết chẳng dung tha.

Nhờ thế, cũng có Lạc tướng quân theo chân, Tiểu Hồng lần đầu tiên được bước vào các gian phòng liền kề, tất cả đều dành cho một mình vị tướng quân họ Lạc sở hữu, thuận tiện cho thói quen luôn thích được yên tĩnh của bản thân.

Tuy nhiên, mọi hy vọng của Tiểu Hồng dần tan biến... Chẳng ai phát hiện bất kỳ điều khả nghi nào. Cuối cùng, Tiểu Hồng đành bảo:

- Tiểu điệt chỉ lo hã. Càng gây thêm tội khi đã khiến Lạc bá bá chịu một đêm chẳng thể ngủ yên. Dù vậy, vì tiểu điệt vẫn có lời cần bẩm báo. Mong Lạc bá bá đại lượng chấp thuận và cho tiểu điệt thêm một cơ hội này nữa.

Đang tâm trạng phẫn khích vì không có gì đáng lo nữa, Lạc tướng quân mỉm cười và gật đầu:

- Hãy nói đi.

Ngờ đâu, Tiểu Hồng lại lắc đầu:

- Tiểu điệt chỉ mong được bẩm báo riêng.

Bạch Thám Đáo bật cười:

- Vậy là người đã tự cáo giác mưu đồ. Cho một mình người lưu lại để mặc tình mưu hại Lạc tướng quân ư? Dễ vậy sao?

Tiểu Hồng vẫn khẳng khẳng:

- Nếu cần, tại hạ sẵn lòng để Bạch tiên bối chế ngự huyết đạo toàn thân. Và xin lượng thứ vì điều tại hạ cần bẩm báo quả thật không thể để bất luận ai khác nghe ngoài mỗi một mình Lạc bá bá.

Lạc tướng quân cau mày:

- Người chớ quá lời. Vì bốn nhân vẫn luôn xem Bạch sư phụ đây là tâm phúc. Có thể hiểu cơ hồ chẳng còn phân biệt đâu là chuyện riêng tư, dù là của bốn nhân hay của Bạch sư phụ.

Tiểu Hồng đành thổ lộ:

- Nhưng riêng đối với việc này, vì tiểu điệt đã có lời hứa. Và chỉ vạn bất đắc dĩ tiểu điệt mới cam đành bầm báo cùng một mình Lạc bá bá là quá lắm rồi. Nhưng nếu Lạc bá bá không chấp thuận thì thôi vậy. Cũng đỡ cho tiểu điệt không phải mang tiếng thất hứa với người.

Bạch Thám Đáo động tâm:

- Người đã hứa thế nào và với ai?

Lạc tướng quân cũng quan tâm:

- Đúng vậy, người đã hứa lời cùng ai?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Xin lượng thứ, tiểu điệt không thể tiết lộ.

Lạc tướng quân phật ý:

- Nói vậy, nếu bốn nhân ưng thuận cho người cơ hội mật bầm thì sao? Há lẽ người cũng không thể tiết lộ nhân thân của kẻ đã bắt người phải hứa?

Tiểu Hồng bảo:

- Như vậy thì khác. Vì tiểu điệt sắp thổ lộ nếu muốn Lạc bá bá quan tâm và tin thì không thể không thể bầm báo rõ tất cả.

Tỏ ra miễn cưỡng, Lạc tướng quân quay nói với Bạch Thám Đáo:

- Chỉ vì Lạc mỗ muốn tỏ tường hư thực, đành có lỗi với Bạch sư phụ lần này vậy.

Bạch Thám Đáo cũng miễn cưỡng đáp lời:

- Nhưng để vạn sự luôn vẹn toàn, thật mong Lạc tướng quân cho phép mỗ hoàn thành bốn phận.

Và lập tức Bạch Thám Đáo ra tay, một lần nữa chế ngự huyết đạo của Tiểu Hồng, còn nói thêm:

- Dù thế nào thì cũng có lúc huyết đạo tự giải khai. Do vậy, ta không thể cho người một thời hạn quá lâu. Muốn gì thì hãy nói mau lên. Và nếu trong vòng một canh giờ, ta vẫn không thấy Lạc tướng quân tỏ cho biết bất kỳ dấu hiệu gì thì ta sẽ lập tức xông vào. Khi đó, hừ, mọi hậu quả thế nào ắt người cũng tự đoán ra.

Tiểu Hồng cười cười, nói với theo cho Bạch Thám Đáo yên tâm:

- Tại hạ đâu cần nhiều thời gian như thế chỉ cho một lời bầm báo. Xin Bạch tiên bối chớ quá lo.

Và khi Bạch Thám Đáo đi khuất, chính vị tướng quân họ Lạc cũng thúc hối Tiểu Hồng:

- Người có thể nói được rồi. Nào.

Ngờ đâu Tiểu Hồng ngay lúc này cảm thấy khó mở miệng. Thế nên thay vì bầm báo, Tiểu Hồng lại đặt nghi vấn:

- Ngoài lệnh lang Lạc Thiên Hào, Nhị tiểu thư Lạc Yến Chi cũng am hiểu võ công, chẳng hay Lạc bá bá có tình cờ hay biết chuyện này chẳng?

Thật bất ngờ, Lạc tướng quân lại chẳng hề tỏ ra kinh ngạc:

- Cho dù có chuyện đó thì sao? Nhân đây bốn nhân cũng cho người biết, vì tiện nội trước khi cùng bốn nhân thành nhân vẫn từng là nhân vật võ lâm nên rất có thể Lạc Yến Chi biết võ công là do tiện nội từ lâu đã kín đáo chỉ điểm. Nhưng liên quan gì đến chuyện người cần bầm báo?

Tiểu Hồng ngạc nhiên:

- Nếu vậy, quý phủ kể như đã có sẵn sở học truyền gia, cố sao Lạc bá bá không để lệnh ái và lệnh lang cùng luyện?

Lạc tướng quân cười cười:

- Nội tình của bốn phủ dĩ nhiên chỉ do bốn phủ tùy nghi sắp đặt. Phải chăng điều người muốn bầm báo chỉ là chuyện này? Nếu vậy, có thể hiểu như người đã bầm báo xong?

Thái độ của Lạc tướng quân nếu khiến Tiểu Hồng tột cùng ngạc nhiên thì đồng thời cũng làm Tiểu Hồng phải khẩn trương tỏ bày ngay những gì đang rất cần tỏ bày:

- Xin Lạc bá bá chờ đã. Vì sự thật là thế này.

Và Tiểu Hồng thổ lộ về việc mười mấy ngày qua nếu ban ngày phải cùng Lạc Thiên Hào chung luyện võ công thì đêm đêm vẫn cùng Lạc Yến Chi diễn luyện tương tự:

- Dĩ nhiên với võ công hoàn toàn hữu biệt của lệnh lang và lệnh ái thì kẻ được lợi nhất là chính là tiểu diệt. Thế nhưng khác với luyện võ cùng lệnh lang, tiểu diệt rất ngại cho lệnh ái và tin rằng thế nào cũng có ngày bị ai đó phát hiện hành vi có phần lén lút giữa tiểu diệt và lệnh ái. Hướng hồ điều đó đã suýt xảy ra, do sáng nay tiểu diệt đã bị Bạch tiên bối cật vấn và cứ cho rằng tiểu diệt đang có những hành vi chực gây bất lợi cho Lạc bá bá. Bây giờ tiểu diệt đã thật tâm tỏ bày. Rất mong được Lạc bá bá mình xét và cần nhất là cho tiểu diệt một lời khuyên. Vì khi thổ lộ chuyện này là tiểu diệt đã bội tín với những gì đã hứa cùng lệnh ái.

Lạc tướng quân chợt bảo:

- Nếu không muốn thất hứa, sao người không tiếp tục giữ lời hứa cùng Yến Chi?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Vì hai nguyên do. Thứ nhất, tiểu điệt không muốn quý phủ nghi ngờ, huống hồ gần đây hành vi của tiểu điệt đã bị Bạch tiên bối lưu tâm hoài nghi. Nhưng hệ trọng hơn chính là nguyên do thứ hai, liên can đến sự an nguy của Lạc bá bá.

- Ý muốn nói, lúc này đích thực người đã phát hiện có kẻ đột nhập bốn phủ?

Tiểu Hồng thở dài:

- Tiểu điệt không tin bản thân bị hoa mắt. Nhưng tiếc thay toàn bộ sự thật đều phản lại mọi nhận định của tiểu điệt.

- Người không có ý gây bất lợi cho bốn phủ thật sao? Hãy minh chứng đi, nếu có thể.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Tâm thành của tiểu điệt là điều minh chứng duy nhất. Kỳ dư tiểu điệt chẳng thể tự minh chứng bằng bất kỳ điều gì khác.

- Sao lại không? Giả như người hãy nói rõ về thân thế lai lịch, nhất là về xuất thân võ học của người, không được sao?

Tiểu Hồng gượng cười:

- Ý của Lạc bá bá cũng nghi ngờ tiểu điệt?

- Không sai. Và người có biết tại sao không? Tại vì võ công của người đang khiến Bạch Thám Đáo nghi ngại, qua sự thật là người vừa giao đấu, chẳng chùn tay trước một Bạch Thám Đáo vẫn là cao thủ lợi hại nhất đang được bốn nhân tin cẩn.

Tiểu Hồng đành giải thích:

- Tiểu điệt từ lâu vẫn là tự luyện. Nhưng gần đây lại nhờ được cùng lệnh lang và lệnh ái, nhân đó thấu đáo hơn. Có thể hiểu sở dĩ tiểu điệt mau tinh tiến chỉ là nhờ vẫn ghi nhớ, chẳng bỏ sót bất kỳ loại công phu nào do gia sư khẩn trương khẩu truyền lúc cuối đời. Và nếu Lạc bá bá vẫn nghi ngờ thì sao không chịu nghĩ tất cả chỉ là do xuất thân của gia sư rất có thể từng là cao nhân, võ công tuyệt đại cao cường?

- Bốn nhân vì cũng có suy nghĩ này nên rất muốn Hồng Bảo Kỳ người chí ít phải một lần thật tâm, cho bốn nhân minh bạch toàn bộ lai lịch sư phụ của người. Thế nào?

Tiểu Hồng bảo:

- Tiểu diệt chỉ có thể thổ lộ, gia sư đích thực ở họ Long, tên Kiến Xương. Còn xuất thân thế nào, do tiểu diệt may được biết xuất xứ võ học của gia sư có phần can hệ Thần Ứng bang, thế nên đã lập tâm, sau này nếu có cơ hội, tiểu diệt quyết không bỏ qua chuyện này. Trái lại sẽ tận lực truy nguyên toàn bộ sự thật và mong sao sẽ sớm phát hiện ai là hung thủ hãm hại gia sư để báo phục sư thù.

- Người có cảm nhận ai là kẻ thù chẳng?

Tiểu Hồng cân nhắc:

- Không phải vô duyên cứ những nhân vật Thần Ứng bang từng sục tìm khắp đáy vực Tuyệt Mệnh. Tiểu diệt đoán rằng có thể gia sư đã bị họ hãm hại.

- Hãy nói rõ hơn xem.

Tiểu Hồng chỉ biết cười trừ:

- Đó chỉ là nỗi nghi ngờ. Kỳ dư hư thực thế nào còn tùy vào sự truy xét của tiểu diệt về sau.

- Vậy vạn nhất Hồng Bảo Kỳ người bắt đồ đổi mặt cùng Thần Ứng bang thì thái độ sẽ là thế nào? Đối đầu ngay hay còn chờ tỏ tường hư thực?

Tiểu Hồng quả quyết:

- Quý phủ đã độ lượng, ban cho tiểu diệt một chỗ dung thân. Thế nên có thể hứa, nếu Thần Ứng bang dám mạo phạm quý phủ, tiểu diệt quyết không chần chừ, trái lại sẽ cùng quý phủ đương đầu cùng họ.

Lạc tướng quân đến lúc này mới mỉm cười:

- Hay lắm. Bốn nhân chỉ chờ nghe mỗi một câu này. Và nếu đó là lời xuất phát từ thành tâm, bốn nhân hứa sẽ không để lộ chuyện này cho bất kỳ ai biết, chỉ để giúp người không mang tiếng thất hứa với Yến Chi.

Toan lên tiếng đáp tạ thì Tiểu Hồng lại nghe Lạc tướng quân bảo:

- Nhưng với những gì vừa xảy ra, do người đã không phát hiện kẻ đột nhập, thế nên hãy còn một điều người đã hứa, hy vọng người chưa quên.

Tiểu Hồng cười buồn:

- Lạc bá bá xin cứ tùy nghi định đoạt. Muốn xử trí thế nào, tiểu diệt cũng cam chịu.

Bất chợt lúc đó có bóng dáng Bạch Thám Đáo quay trở vào.

Lạc tướng quân do không thể phát hiện nên vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Xử trí người thì không. Nhưng chỉ mong người vẫn nhớ và nhất định sau này bốn nhân sẽ nhắc lại, biết đâu rồi vẫn có việc gì đó cần nhờ đến người? Riêng về những gì người vừa tỏ bày thì...

Lo sợ Bạch Thám Đáo có thể nghe, Tiểu Hồng vội hắng giọng gọi:

- Bạch tiên bối sao quay vào sớm? Hoặc giả đã quá thời hạn một canh giờ rồi ư?

Nhờ đó Lạc tướng quân mới nhìn thấy Bạch Thám Đáo:

- À, Bạch sư phụ...

Bạch Thám Đáo thoát xuất hiện lên tiếng ngay:

- Lạc tướng quân sao quá độ lượng, không xử trí hấn? Xin lượng thứ, vì Bạch mỗ chẳng thế nào an tâm nên đành mạo muội quay trở vào sớm hơn hạn định. Dù vậy, Bạch mỗ vẫn tuân theo chủ ý của Lạc tướng quân. Có thật chẳng xảy ra điều gì đáng ngại chăng?

Lạc tướng quân cười bình thản:

- Những gì Hồng Bảo Kỳ vừa bẩm báo đích thực chẳng có chi đáng ngại. Tuy nhiên, cũng xin tỏ thật hầu Bạch sư phụ an lòng. Hấn đã khiến Lạc mỗ yên tâm nhất là thái độ luôn tỏ ra sẵn sàng cùng bốn phủ đối đầu giả như có bất luận địch nhân nào dám mạo phạm, kể cả Thần Ứng bang.

Và trước khi Bạch Thám Đáo kịp bộc lộ phản ứng, đồng thời cũng không nỡ để Tiểu Hồng phập phồng lo ngại lâu hơn, Lạc tướng quân lập tức nêu chủ định:

- Lúc này đêm cũng đã quá khuya. Và sự thật là ai ai cũng một lòng vì bốn phủ. Thôi thì hãy bỏ qua mọi chuyện đêm nay. Tương tự, xin Bạch sư phụ cũng vì Lạc mỗ, đừng tỏ ra quá nghi kỵ Hồng thiếu hiệp nữa. Nào, nhị vị có thể quay về. Chúc tất cả ngon giấc và xin được tiễn chân.

Bạch Thám Đáo đành giải khai huyết đạo cho Tiểu Hồng và dù lòng không vui vẫn phải cùng nhau ly khai, trả lại sự yên tĩnh đang cần qua thái độ đã quá rõ của vị tướng quân họ Lạc.

o O o